

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmma Practica Theologiae Mysticae

Gelen, Victor

Coloniae Agrippinae, 1652

De Mysticis qui ad status modi operandi supernaturaliter non transeunt.
Decisio Nona.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9766

ad vltiora esse transeundum. Sicut è
contra, nimirum quando quis non
tantum ad anteriora procedenda non
exstimulatur; sed sibi abundè satisfac-
tum in inferioribus sentit, pro certo
documento teneat, sibi in ijs, quæ huc-

usque dicta sunt remanendum esse, &
præsumptionem olere, altiora se qua-
rere, quid autem hisce postremis vlti-
riùs agendum sit, consequenter dice-
mus.

DE MYSTICIS QUI AD STA- TVS MODI OPERANDI SUPERNATVRA-

LITER NON TRANSEVNT.

DECISIO NONA.

EO quod nemo ad status modi operandi supernaturaliter trans-
eat absque speciali Dei gratia, & elationem animi sapiat, si quis
à Deo non vocatus, ad illos temerè velit transire; maximè verò, vt
illi qui fortè ex proprijs culpjs, melioribus charismatibus seipso
indignos reddiderunt, probè intelligant, quid circa exercitium o-
rationis mentalis, vtiliter in residuo vitæ suæ præstare possint; ne-
cessaria quædam hoc loco subijcere oportuit, &

- I. Quod contemplator diutino conamine ad status vltiores seipsum promouere stu-
deat.
- II. Quod si Mysticus ad status supernaturales transire nequeat in inferioribus ordine
promiscuo sese perfectiùs semper exercere habeat.
- III. Vt mysticus quoquo modo defectus corrigere, tentationes superare, & virtutes ex-
ercere studeat.

ARTICVLVS PRIMVS.

*Contemplator diutino conamine ad
status vltiores seipsum pro-
mouere studeat.*

POSTEAquam spiritualis profectus a-
mans, omnem quasi internum gu-

stum, auxiliumuè cognouerit cessare,
non illicò fœminea inconstantia, virile
pectus confringat, animumque de-
spondeat, tanquam ad perfectiores sta-
tus non vocatus, desistere habeat ab eo,
quod in primis annis tanto animæ suæ
solatio inceperat. meminere quæso in

M 3

mysti-

a Vt dictum 2. p. Det. 1. 4. 1.

mystica vita insignes viros quosdam pluribus a annis desudasse, antequam vel ad cognitionem, vel ad praxin statuum modi supernaturaliter operandi, pertingere potuerint. quin imò non fore tutum, antequam ea, quæ in statu priuationis b habentur, si non omninò saltem aliquo modo practicata sint, ab ulteriori & perfectiori modo operandi, desistere c [nunquam enim debemus à sacro veritatis amore deserere; sed dare operam quam maximam possumus, vt ad eam continenter, ac semper nitamur, quærentes semper quod nos ad maiora diuinitatis munera perducatur] quamuis [sentiat cælum d de super æneum, dum nullam deuotionis, velut roris cœlestis stillam pulsando in oratione percipit; & terram cordis sui ferream, dum nullo psalmodum, vel orationum irriguo, ad fructum compunctionis emollitur.

Eapropter diutino conamine contemplator, ad vteriores status seipsum promouere studeat, & quidem [suauissimis, atque amabilissimis, quæ quidem excogitari e poterunt, verbis alloquendus est Deus in hunc videlicet modum. Utinam ô amantissime, & vnicè dilectè, dignus forem inter charissimos amicos tuos annumerari; teque in anima mea amplecti, & vel centies millies osculari, totumq; te intra me circumplecti, ad còque in intimis meis recludere, vt te nunquam amittere possem] pro quo quidem [roga f dari tibi de-

uotionis lumen, diem serenissimum, & sabbatum mentis] quid autem facientem sit illis, qui vtiliter tota vita in statibus hucusque expositis permanere habent, consequenter dicetur.

Quod si mysticus ad status supernaturales transire nequeat, in inferioribus ordine promiscuo sese perfectius semper exerceat.

ARTICVLVS SECVNDVS.

VNusquisque debet circa diuinum radium ita moderari seipsum, vt nec per ignauiam, ab illius excellentia decidat in deterius: neque tendat vterius per superbiam, ibi quidem sanctitas; hic autem temperantia lucet. itaque conatus ille non ideò diutinus esse debet, vt aliquis se statibus ingerat sublimioribus vltra sortem; sed ne tepori, aut negligentia locus detur, vtque depuratus ad supernaturales modos transeat; aut longæ patientia, & resignationi satisfaciens, æquè conformiter ad Dei beneplacitum in inferioribus persistat, vt ad maiora transiret. Cum ergò quotidiana experientia manifestum sit, plures mysticos, etiam multorum annorum curriculo ad status supernaturales g non peruenire, quin imò subindè satis perfunctoriè tam dies vitæ, quam tempus orationis mentalis absoluerent.

Hinc est, quod præter ea, quæ muneris sui esse nouerint; (ne omninò ab inferiori

a 2. p. Dec. 2. a. 8. b Inf. 2 p. Dec. 2. c S. Dion. de Eccl. Hier. c. 2. d S. Bern. epist. ad Frat. de Monte Dei. e Taul. serm. 2. Dem. 17 post Trin. circa f. f S. Bern. serm. 3. de Circumcis. g Vt dictum 2. p. Dec. 2. a. 8.

teriori recollectione defleat, aut etiam quoquo modo sibi in bonum auxilio esse desistant) singulari diligentia retinere habeant quod quando dicitur ad priora exercitia, & status retrocedendum, hoc non ita intelligendum esse, quasi de nouo à meditatione incipere debeant; sed quod perfectiori modo, ea quæ meditationis, aspirationis, & contemplationis sunt, repetere valeant: & modò aliquo mysterio redemptionis, modò aspirationis, subtili celeritate, modò etiam contemplatione attributorum, aut ipsius Diuinitatis, modò colloquijs plangentibus propriam vilitatem, infidelitatem, alijsque vim irascibilem excitantibus, internam recollectionem, & amorem tum acquirere, tum fouere habeant. eo enim sine mysticus ad summum contemplationis ascendit, qui ad vltiora status non transit, vt dein promiscuo ordine, momo, exercitio, & magis illuminato iudicio, ea quæ prius, vt paruulus atrectauerat; tandem clariori intellectu, & promptiori voluntate intimius perlustrare valeat; toto vitæ tempore penitiori similium operationum lumine, & dilectione, mystico instituto satisfactorius; cum omnis sermo Dei ignitus, a clypeus sit omnibus sperantibus in se. à qua quidem strenuitate deficiunt miserrimè, qui aliquod mysterium redemptionis meditari, aut aspirationum renouatione internam recollectionem pro-

mouere respuunt; ne contra statum contemplationis, aut propriam dignitatem quidpiam committant, si ad inferiora vtiliter se dimitterent; quasi verò contra statum contemplationis, & ipsorum dignitatem non sit, antiquam etiam caluitiem, & canitiem multa vanitate discriminatam, spiritu pietatis nudam, imperfectionibus (si non vitijs) splendidam sepulchro inferre. Et hic defectus, vt magis notetur, & quilibet suum præstet, consequenter amplius inculcatur,

Vt mysticus quoquo modo, defectus corrigere, tentationes superare, & virtutes exercere studeat.

ARTICVLVS TERTIVS.

INnata & radicata illa originalis corruptio, tantò amplius animum ad caduca sæculi pertrahit, quantò prius per altiores mysticas degustationes perfusum; postmodum verò ex proprijs immortificationibus magis vacuum, & spiritali torpore languidum, inuenerit; in tantum, vt cum talibus [centuplo peius bagatur, quam cum communibus sæculi hominibus] Ea propter vbi defectuum, tentationum, ac vitiorum aculeos contigerit sustinere; si eiusmodi insultibus contemplatione diuinorum attributorum ad intra V. G. bonitatis, sapientiæ, potentia, &c. vel absoluto diuinitatis conceptu, puta essentiæ, superior non euadat;

ad

a Proverb. 30. b Taul. Dom. 4. Quadrag. serm. 1.

ad attributa externa, scilicet iustitiæ, quin etiam nouissimarum, scilicet mortis, iudicij, inferni, aut quidquid tandem timorem filialem, vel etiam seruilem, ad euitandum malum incutere potest, confugiat. Vndè iterum monemus, ne periculosè quis sibi persuadeat, esse contra statum contemplationis, aut propriam dignitatem, tam humilibus medijs à peccato declinare. melius enim est, vel ex timore inferni à malo abstinere, quam inutili contemplatione, animum dissolutum defectibus, & vitijs deprauandum exhibere.

Pro illis ergò, qui varijs inordinatis passionibus agitantur, & in exercitio orationis mentalis paruùm solatium inueniunt; aut etiam quibus tot statuum, operationum, & dispositionum distinctio, & inordinata consecutio, tam in prima, quam in secunda parte fusiùs digesta, intricata, aut oblonga videtur: siue hoc ex ingenij, siue mortificationis, siue virtutis, seu gratiæ mysticæ tenuitate profluat; aut fortè credatur breuitate meliùs, quam largiori deductione sibi consulendum esse, licet tam occulta & instantaneæ operationi subiecta interioritas sat fusiùs (dummodo ordinatè) dici non possit; pro illis, inquam, tria idcirco puncta hic, ceu maximas quasdam, & in naufragio tabulas apponimus. [Primum est a vt ita se gerant, ac si iam primo vitam religiosam inchoarent: hoc torporem profligat, & igna-

uiam. Secundum, vt Deo iugiter familiares, atque secreti sint: quod conscientia serenitatem, pacem, & gaudium præstat. Tertium est, vt omnia eodem animo de manu Domini suscipiant; hoc pacem quandam perpetuam adducit. quæ quidem tria fideliter præstabuntur, si quis cogitauerit, & seriò proposuerit, hoc vel illud se facturum, aut omisurum, ac si vltima eius foret actio, & nunquam amplius Deo quid præstare posset.] hoc certè modo ad Deum in conscientia bona; & ad homines in charitate non ficta, omnia sua peraget, dimittet; strenua religione exequendo singula, quæ ex præceptis Dei Sanctæ Matris Ecclesiæ: & suæ vocationis superioribus, intus & foris didicerit esse obseruanda; quo ita sine errore malum deuitet, & Dei amorem virtutis exercitio acquirat, semper comite solida & alacri mortificationis disciplina. Circa exercitium porrò orationis mentalis hoc potissimum obseruandum erit, vt eo tempore quo interiora cum solatio succedunt, virtute amatiua procedat; moderatè tamen, & absque gula spirituali. Vbi verò adfuerit tædium, ariditas, tentatio, & centena similia, illicò virtute irascibili, & sancto odio, in se ipsum propriosque defectus inardescat; eosque quantum erit possibile funditus eradicet; attamen semper in humili resignatione modestiam passionum, & imperfectionum
tam

tam in se, quam in alijs patienter tolerando; utpotè qui indignus sit tum interna, tum externa pace, virtutis, & pietatis gustu benè affici. Siuè ergò amicè, siue durè à Deo tractetur, in omnibus actionibus suis super omnia oculum spiritus habeat ad Deum apertum, & sincera attentione audiat, si quid loquatur in eo Dominus, & illicò loquentem ut audierit, sequatur, quocunque ei, qui est via, & veritas, deducere placuerit; absque angente sollicitudine, num melius sit sinistrorsum, quam dextrorsum, sursum vel deorsum, antrosum vel retrorsum aspicere, ambulare uè; sed absque particulari delectu pro re nata, & in præsentī meliori dispositione, situ, mentali ubi, motu vel recto, vel obliquo, vel circulari, (utpotè congruentiori medio in Deum, ut in summum bonum, & sibi propor-

tionatum finem) tendat. Atque ita non habet opus, ut sciat certò, & indubitatè, in quo statu versetur; vel an de omnibus aliquid, vel in toto nihii habeat; sed omnia, & singula diuinæ providentiæ, humili, ac resignato corde subijciat, & [a sua ad Deum conuertat, qualicunque demum ratione, seu quibuscunque modis id facere licebit; per ea maximè, ad quæ speciali deuotione ducitur, & in quibus plus gratiæ senserit.] Hisce itaque sufficienter dictis, tam de illis mysticis, qui ad supernaturales status transeunt; quam de istis, qui ad illos non transeunt; priusquam ad secundam partem huius summæ pergamus, quædam ad maiorem cautelam eorum, qui alios erudiendos in mysticis susceperunt, superaddere oportuit, vndè consequenter dicimus.

a. *Taul. Dom. 1. post Trin. f. 2.*

DE SPECTANTIBVS AD INTRVCTOREM MYSTICVM.

DECISIO DECIMA.

SICVT in cœlesti Hierarchia, a mediæ à superioribus illuminatæ; inferioribus lumen, suæ notitiæ immittunt; ita prorsus in Ecclesiastica Hierarchia vsu venit apud illos, qui ad iustitiam *b* erudiunt multos; dum ea, quæ ex Sacris literis, antiquis Patribus, pietate, & doctrina illustribus viris hauserunt, quotidiana experientia digerentes, paruulis, seu inferioribus panem spiritualis instructio-

N nis

a *S. Dion. de cœl. Hierarch. c. 7. & 8.* b *DAN. 12.*